

Väljaandja: Tall. linna II Tütarl. gümni „Kultuuriring“

Toimkonnad: J. Gustel, G. Sommer, H. Klaas, L. Reut.

Address: Jaani tn 13 Tallinn.

N° 2 DETSEMBER.

Vähe saame me põhjamäärused päevest. Ainult lühike aeg on täis teaduse, mis tuleb sügis, vihm ja hallus. Ainult heava tunne me päevase liigut pailet andnud. Ent talvel — mis on ta meel järele mõtlemine. Väevall tõstab te. pää ja kangelas selle järele. Meid see liigut, kuisid, edasi, te mõned tööd ka viderisus, pimedusehõlmis. Me medate kogudene liigume enne päevest ja pimedusevõimsail õhtutunnet.

Vähe on näha me teotsemist — ainult liiguv silust on me tegevus viderisus. Meid me teame, me tunne me et selle karga peitub see, teinav, elav.

Vähe näeme me põhjamaalapsid päikest ilmas, kuid vähe on päikest meis enestes. Vähe temperamentti on meis, vähe hõisket ja rõõla me sõnus.

Vähe suudame väljendada sellest, mis läidab me hingi, mis tunnda me südames, mis elab, mis liigub seal.

Vähe suudame seda me põhjamaa rahvas, ent vähem veel meie — õpilased — esimeste elusamnele astujad. Siinult kui varjud on me sõnad kõige selle rõval, mida tahaksime öelda. Ent nad moodustavad „Widerikus“ me hingis ^{mis on tunnetusena et meis on midagi} siluetti — liikuva siluetti, mis liigub, mis elab.

— Della —

Taas helisevad jõulukellad ja kutsuvad inimesi äsja sündinud Jõululapsu kesse sõimale. On möödunud igaviss, mil tuli ilmale Lunastaja, ent mälestis talt on helge ja igavesti uus. Tema tulemist mälestatakse kõigjal: kusk palavat päikesemaad, kus hõõgub tuli ne liiv ja vahiseb palmilatr, jääb seisatama inimene, ja mõtleb Inimesepojale, kes suri tema test. Ent ka keset jäävälja, karmi loodusega võitlev Põhjala laps mälestab sündmust Bethlemma väljal, ning ta eksiv silm otsib tumedast, põhjatust tavalaoitusest, kas ei sära ka täna seal täht, mis näitas teid tarvadile Hom-

mirkumaalt. Kuid ei, ta säras vaid sõrd ja rustus. Kuid vaatavad vaid pühalikult ja selgelt taeva laotusest väikesed siravad tähkesed nagu inglite silmad.

Kõrjal sirab lumi nagu kristall. Sõidavad need ja saanid kirikulistega kirikusse. Hinnatavad hobused, helisvad jõeajused, sahiseb lumi saanijalaste all, ja läbi tumeda ja ääretu loodusraikuse helisvad kirikusellad pissalt ja suitsuvolt. Valgel laupendikul seisavad rohelisted kuused, pääs sätendavad lumimütsid, ja üle nende on raikus, ääretu taavavõlv ja virvendavad kuldähed. Parimat ja helgimat jõulumelolu ei suuda minni luua peale Põjala looduse — nii lihtsa, kuid süski nii ilva. Täst öeldakse, ta olla lihti karm ja tujussas, ent jõulus Põjamaa loodus taandus vast ka suurim süda ja õlaim hing.

Läbi valgustatud kirikusse säreavad tuhanded süntad. Hingearu hõljudes jaheldas õhus otavad inimesed. Juba kuulutabki õpetaja sõnu, mida näavis sunagi ingel kaugele lõunas kajasteli: „..... Rahul olgu maapeal ja inimestest hea meel, sest teile on tänna õnnistegija sündinud!” ja too sõnaahter, undes esüvennud põhjalane tunneb, et ta hing ja süda on rahul.

Taas helisvad jõuluseellad!

Õõ muinasjutt.

Tule õõ,

Tule mu juure,

jutusta muinasloo, suure!

Tuligi ta.

Istus mu rõwale,

Mu sängikese servale,

Sulges oma

süüred sügavad silmad

Pani mu otsale sääd külmad. —

Wing jutustas

Viieist agulimajast

ja libatillusest aiast...

ja kolmest

jändrikust preest.

Hoovi valgustavast suust.....

Õõigust, mis sündis

Mis sündis seal.

Oi, raske tundub peal!

Mis sündis

Seal aastaid tagasi...

Mis seal on nii waguasi?

Õõ

Tuli mu rõwale,

Istus mu sängi servale.

Õõ

Tulin mu wau juure,

jutustas muinasloo, suure. — y —

Õppurid

mujal

10-5e

ja

meil.

10-5e

10-5e

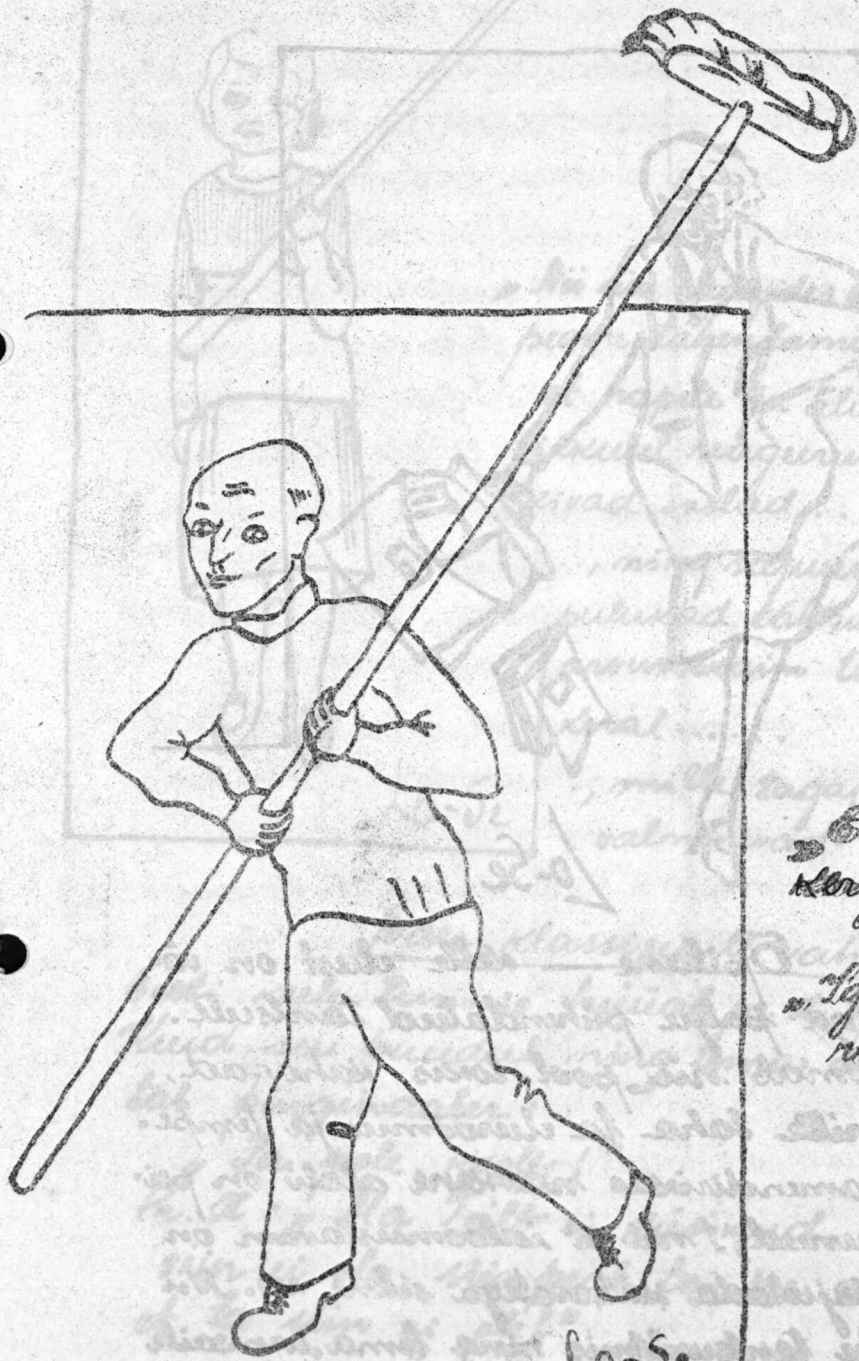
Kon Sora Spinner.

Õpilane — kes jütustab saksa keele tunnis grammatikat „oma sõnadega“, mille peale proua L. alati vastab: „Bitte, fantasieren Sie nicht.“

Mleide — vanaus rääib „Punases Ristis“ ning on ihuelt ja hingelt lühine sõnariitlane.

Lo-5e

Kinult väga seisab vast selles, et ei tea miks Ameerika jood on punasem kui harilik jood.

„Ei meil pole
kerge kellelgi“
või
„Igaüks peab oma
riisti kandma.“

Lo-Se

Kso! Aaine Lind.

L-5e

Epilane — selle elust on vä-
ga palju pühendatud tantsule.
Omab nii „pool-looris“ näkharad,
mille laha ta elurõõmus ja tempe-
romendivõime nästene alati on pei-
tanud; I nii et iseloomustaram on
süüsti teda kujutada näkharatega sibre see. Nii
möödul tal see tantsurütmis ning tema armsaile
kaasõppurite st. kaastannatajail, neil, et Laine tants
sib alati: olgu see koolipöök või klemia tants.

„Küü siis, näevides Euroopast,
peame tähtsustama,

et hapete ja aluste vastas-
tikkusel reagerumisel tek-
kivad molad.....

..., ning sejuures omavad
pulusad tähtsust olla
arvutuskõhvim tõug maa-
keral.....

, mille tagajärjel eosed
valminuvad.“

Maar klassisüsteemi vahel.

Ette keele tunnis hüüab pr. II õpilane G.
Kuid see puudub ning tema asemel vas-
tab pinginaaber:..

„Ja pole koolis!“

Pr. II: „Ma Tult ei küsinud, kui teda
sõin ei ole, siis peab ta ise seda üttema,
et ta siin ei ole!“

Tänapäeva naine.

(järg)

Ent need on ainult üksikud, kes on tunginud nii kaugele. Mehi on alles märksa rohkem igal pool, kes on tarvis mõistuse tööd ja vaimlist juhtimist. Näitena vaatleme oma parlamentigi. Kui äärmiselt väike protsent naisi on üldse pääsmud sinna. Ainult üksikud on muutnud nii kaugele tungida. Ja need üksikud olgu uskujaks meie! Mitte, et me kõik hakkaksime tungima kubu- gi valitsusse või parlamenti — ei see oleks mõtte- tee, sest paljude noma makub — vaid nende üksikute uskujal peame tungima meeste kõr- vale, et meie — naised — oleksime väärt kandma kodanikkude — aktiivsete kodanikkude nime.

Harilikult on nii, et naised on ainult täht- sad seal, kus on tegemist armastuse ja lõbutsemise- ga, kuid töö juures — seal jäägu nad kõrvale.

Mitte ainult mehed ei vaata nii, vaid ka naistele endile meeldib enam rõõm, lõbu ja kerge elu.

Mis kõige suuremat muut võib tekitada, on meheleminemise küsimus. Kuna valitseb suur naiste üllakaal, peetakse iga meeshinge pärast tõsist võist- lust. Püüjuures on muutunud naised mehele kät- tisaadavaks ning nende skurs on väga palju langet- nud. Sageli langetakse kaila ka üheskõrs sellele.

Kuid miks on tarvis seda? On siis abielu tõesti nii tõhtis? On ta ainusene eluõnn, on ta ainusene sadam, kuhu peaks naine võib tüürida oma elu- laeva?

Ma ei usu, et see on nii vääralt, et ta pärast
säärast võistlust putakse nagu see tänapäeval
sünnib. Pea kogu tähelepanu pööratakse välisele koo-
rele, sest selle järel just mehed lähe sirutavaks.

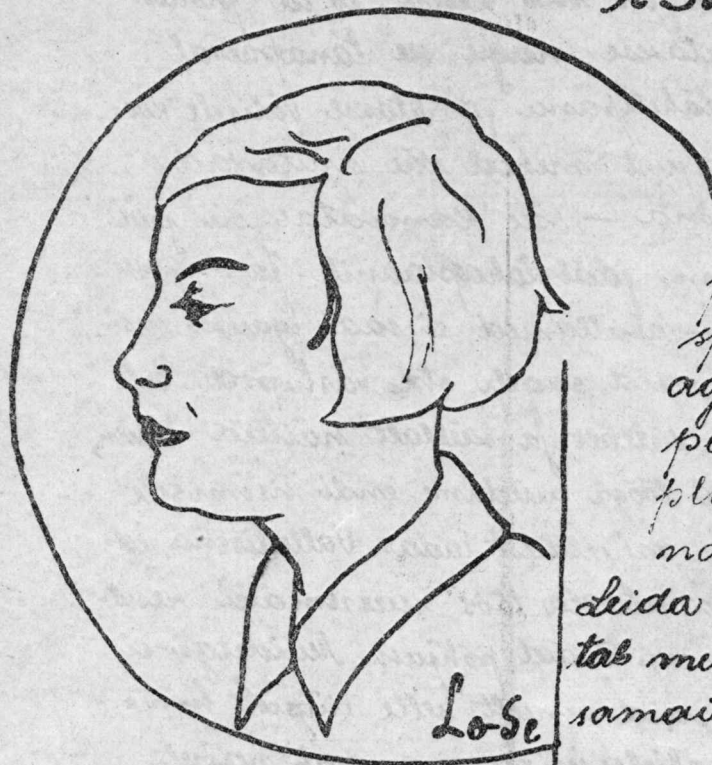
Lüüd vaimline minna — see kannatab siinjuu-
res, sest tema harimine jääb tahaplaanile. Ja saaru-
tanud oma eluski — abiellunud, ei saa igaks siin-
si veel õnnelikus, vaid sageli ots vastupöidi. Sel-
le kohta on elus küllalt ja küllalt näiteid. Uuun,
et tõise, üleshitava tööga suudame endi sisemisele
minale palju enam rahuldust leida. Vallalisena, is-
seisvana võime saavutada töös suuremaid resul-
taate, sest siis pole unitaraid põhju. Kuidugi ei
hüle abielu eitada, vaid ainult selle liigsust hin-
damist. Lüüd ka abieluinimesena peab naisel
olema enam iseseisvust.

Et muist võies saada möödunud aja nai-
sist moodne tänapäeva naine, peame ise endi väär-
tust tõstma. Selleks on meil tarvis iseseisvust ja ha-
midust. Siis võime tungida nihe kõvale ja elada
sui inimesed inimeste seas. Võtame osa ka ühis-
kondlike elu juhtimisest ja osaleme endi nagu
parlamendis ja valitsuses proportsionaalselt endi ar-
vult.

Siis siis — edugem ühiskonda kui naiselikult
inimesed ning tõstame endi väärtust iseseis-
va eluga!

— Della —

Ksv! Leida Puut.

Lo-Se

On armastatunaid
kaasopilasi; koolinai-
konnas kaitseb oma väle-
päxaliste jalgadega meie
sporditaret. Klassis on ta
aga indiviid - kellele kaasa-
peavad tooma sulle ja
pliiatsi ta armsad pingi-
naabrid. Sellegi poolist omab
Leida ilusad käsi ja ning kirjui-
tab meie ajakirja meie veel ilu-
samaid mõtteid.

Ksv! Koppelson.

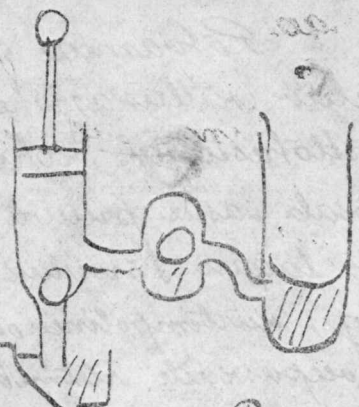
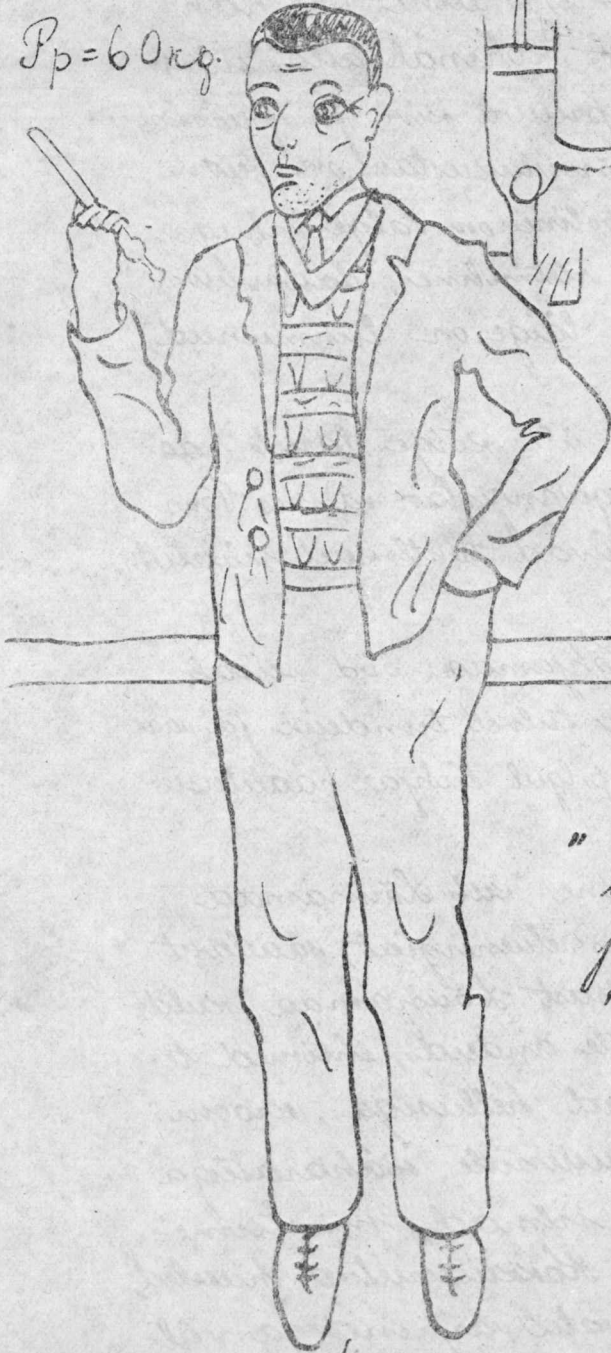
Sõbratar igale,
vihkavaenlasi mõningaste
ja alati tuue oma villaste
kaelasaallile. Tub teste rii,
et pea aurab ning üle
kolme veab alati välja.

Lo-Se

Vesipress

$$P_p = 60 \text{ kg}$$

$$V = \frac{P}{\rho}$$
$$V = \frac{2,4}{1 \frac{\text{g}}{\text{cm}^3}} = 2,4 \text{ cm}^3$$
$$l = 0,8 \frac{\text{g}}{\text{cm}^3}$$

„Tüüsiina nõuab täpsust,
iga asi tuleb oma ajal
ja ilma vaevata si saad
kedagi kätte!”

Lo-Se

Põhjamaa öös.

Vahutar, kollakasroheline vesi lan-
neb südanlõhestaval kohinal alla süga-
messe, põrkab vastu pruuni kive ja purskab
lontäänina tagasi. Põrvulustar on veer-
võstri-mõnng; kiirtempoline on valge vahuga
soonitud veepiskade rütmiline, edasilükkuv
nt. Taeva siniselge läige on tihmunud,
otunud sära.

Hämardeus. Ent üle kõrge lasub maa-
ine külmus ja hingevangistar vaikus. Põrs-
kuu valguses liiguvad kontlikud siluetid
ttes pikki varje.

Keset saami Põhjamaa ööd seisab
murtud olend, hing tulvil tundeid ja vaa-
tab igatseval, kurval pilgul tühja, hääletuse
õhumeri.

Igas ta veresoones kreb Lõunamaa
purpurne veri, mis läis eluenergiat, sädelevat
ingit ja häädit igatsust. Lõunamaa kuld-
tas on saatnud talle andeid, ihtinud te-
kuuma, armastatud hellusega, krooni-
ud pead kastanpuunide säharatega
kinninud talle silmad, mis tume-
ed kui tähtne öö. Kokkusurutud huuled,
hiinpunased, sahvatu varjundega, väl-
ndavad hingelist piina, kannatust ja

violetut igatsust.

Tolles noorujus on midagi amsaa-
matut ja mõistmatut inimesesüvenemud,
karmile Põhjamaa lapule. Ta on võõras
siin oma hiiploera, tundelise hingelaadiga.

Ta elab loodusnähetele, mitmesugusele
värvinüanssidele, tuluselt armastab, metsi-
sult vihasab ja massab kätte.

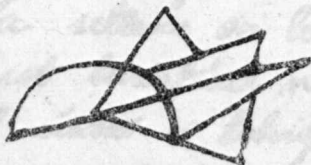
Rütmiline veerestrimäng jätkeb ra-
hetpidamatult. Oo on jõudnud üle kul-
minatsioonipunkti, valgus hakkab istas
tõusma inna kõrgemale, aga õhuhumus suu-
lab vaikus vaikust.

Põletavkuilmad on Põhjamaa kal-
jud neerele olendile; valgustõhkeu süda
tõmbub kokku ning nuussindes langeb
raudsele kaljule.

Kauneim, nuusumim põel veereb riip-
mete vahelt kivile, salt alla kuristusse.

Jätkeb kõrvelusustar veerestri-
mäng, siiretempoline valge vahuga soo-
nitud veepiisade rütmiline, edarilii-
sur tants.

— Reeni —

„Manuskriptid kinni, pa-
lus, need oo ju lahti
kui Tallinnat vāravad....
... Vihust kisute lehed vālja
ja need on teil õhuke-
sed, nagu seitse lehma
Egiptusel nälja ajal.....
.... Hahh, mis ooperist see
on. Eks näpp on Teil raa-
matus ja teine... püs-
ti, aga leheküljel 17
le mille midagi!”

Matr. Vasalemma (jõrg)

Pea matr. lüäs edasi kloostri poole.
Ega säälgil us põlnud võtamas toole,
Luid nohul, säääl istuda pehme ja hea,
Kui siivile toetas end vännud pea.

Kuid puhata säälgil ei tihanud palju
Kuid kustus meid klooster, mis hall see isegi.
Ei keegi meist kartnud hunti või kotti,
Kad kadrid, ei leidu säääl ainustki kotti.
Keldrisse süski ei tihanud minna,
Eks kartis, et rott tal kargab ninna.
Kui aga tõi mustki lõmbi Püti,
Siis igaks seadis end minexuks ritta.

Mii kolatud klooster sai otse läbi
Ei paigale jäetud säääl ainustki kivi.
Kuid torni võis ronida korraga kaks,
Kuidu alla võis kumkuda ääris plassi.
Kuid saava säääl inna: si kolada ringi,
Uurida lõmm ja kuluta ringi,
Parem on mängida nohul palli,
Keruba ringi ja lüüsa lulli.

Kloostris ta tegime mitu palli,
Kõigile anda ei suudassid silte, —
Kuid sellega varvata si tulgi pead,
Ka selles on leitud abinõud head.
Seal seavast laurit'ud nimelt sai nõnda;
No paremat süski ei lohigi nõnda:
Kõis pildid said iluk plaate võetud
Kas midagi veel siin soovida jäetud.

Oi, vaidlusi oli seepära^t palju,
Kuid Firmase oli nii kindel kui palju,
Et pildista' tuleb, kuis ütleb tema
Kus teisiti awal, sel pea on tärna.

Nad pidasid Pitaqa peaaegusõda,
Kuid Pita siis jällegi lepitas teda,
Kui kuulutas vohal ja vaenul kadu
ja sandis ette üks „loa matu“.

Sis kutsuti ellu ka tähtis komitee,
Kül jalge all käia üks rasku te:

Nad paluma pidid, et saaksad ei puiela
Vaid kannaksid ette meil surevat luise.

Kuid saaksad ei tantsind; me jõime prima
ja üks läks ämbrit tagasi virma,
Sest oli ju jõudnud ajaks kätte,
Kus kõigil tuli võtta kodute ette.

(Järgneb)

- Epy -

IVa klassiohtu.

28. nov. 1931. a. oli järjekorraline klassiohtu, mille korraldas IVa klass. Ohtu kujunes lõhusaks ja huvitavaks, tänu korraldajale. Külastasi — õpetajaid ja klasside lastajaid — oli rohkesti. Tulemas liidusid maitsvad palad, ettekanDED olid trümmirilla-
sed ja mitmekesised. Tantsiti ja pildistati. Põhi-
dokumendisid lüües, muhkutoosid ja muud sääravad
isemed. Lahutati kell 9 lõhusas melleolus.

— Gina —

Möödas liideti need pidupäev. t; kadusid kü-
nelt, nagu hahtusid enne pidu valitsevasse meelellu —
ning järel jäid hallid äripäevad, sinisjad ja rüma üli-
gi valgusekirita. Kahesit peost on jäämusid piisivammais mäs-
lestusiks vaid loimetused ja talitused peo elpäivilt, ent
pead ise möödusid ühile huvitavalt, teisele mitternidagi-
ütlevalt. Nii möödusid meil „kolonnatselt sivalised“
hetked õppuselus, suid tundub, nagu oleks need ette-
valmistused väärinud rohkem meelepidamist. Ent
vajub unustusehõlma kõris, ja vast rimelt mõni mas-
gimnaasiumi teadusjimg: küris ernaapäeva hom-
mikul sõbra unise mäoga keeli itnudes, kus ta oma
laupäeva õhtul väinud „Kõrvis Õ gimnaa peal,“ on
ärsokõinne vastus, ja mis siinduvad silmad vätku-
gi inglisi keele raamatute või algebra raamata. Niih,
nagu omassid need suurema väärinuse seni Õ gimnaa
peal. (Ent see on ainult järgemoralise „blave Montag“
pühul mi)

Järgmine „üle silmapäev“ on arvuti, nimelt meie
„academia balli“ pühul, misa kühkamalt süntulas-
se ka lõpupees. Sinna on nel aaga ja ävare möö-
dunud piduste ajast pole muutunud veel raugida.

Tuluvad meile päevad, mil päevil pidusid oli meil
algebra klassitöö. Nõnede õpilaste mõtted olid aaga
mii loxil, et töö resultaat oli muudugi. Siilganalt
murjunud. Vaadeldes samu nägusid järgnevat
tunnit, mil oli meil sirjandusajava-lest, oli tõesti tun-
ne, nagu hakkasid nad õrime vastuseid logaritmi-
de tabelist. Disugused olid meil väinud, etta nii, puravainud
tõttasõnad!

Hjaloo tund; õpetaja:

"Üks Cervantese kaasajast on hispaania kirjanik Lope de Vega.

Üks õpilane imestunult: "Kas see oli siis hispaanlane?"

Õpetaja: "Aga miks ei võinud ta siis olla hispaanlane?"

Õpilane: "Ihoh, tal on ju päris eesti nimmi "Loputa Vega".

Metsateel.

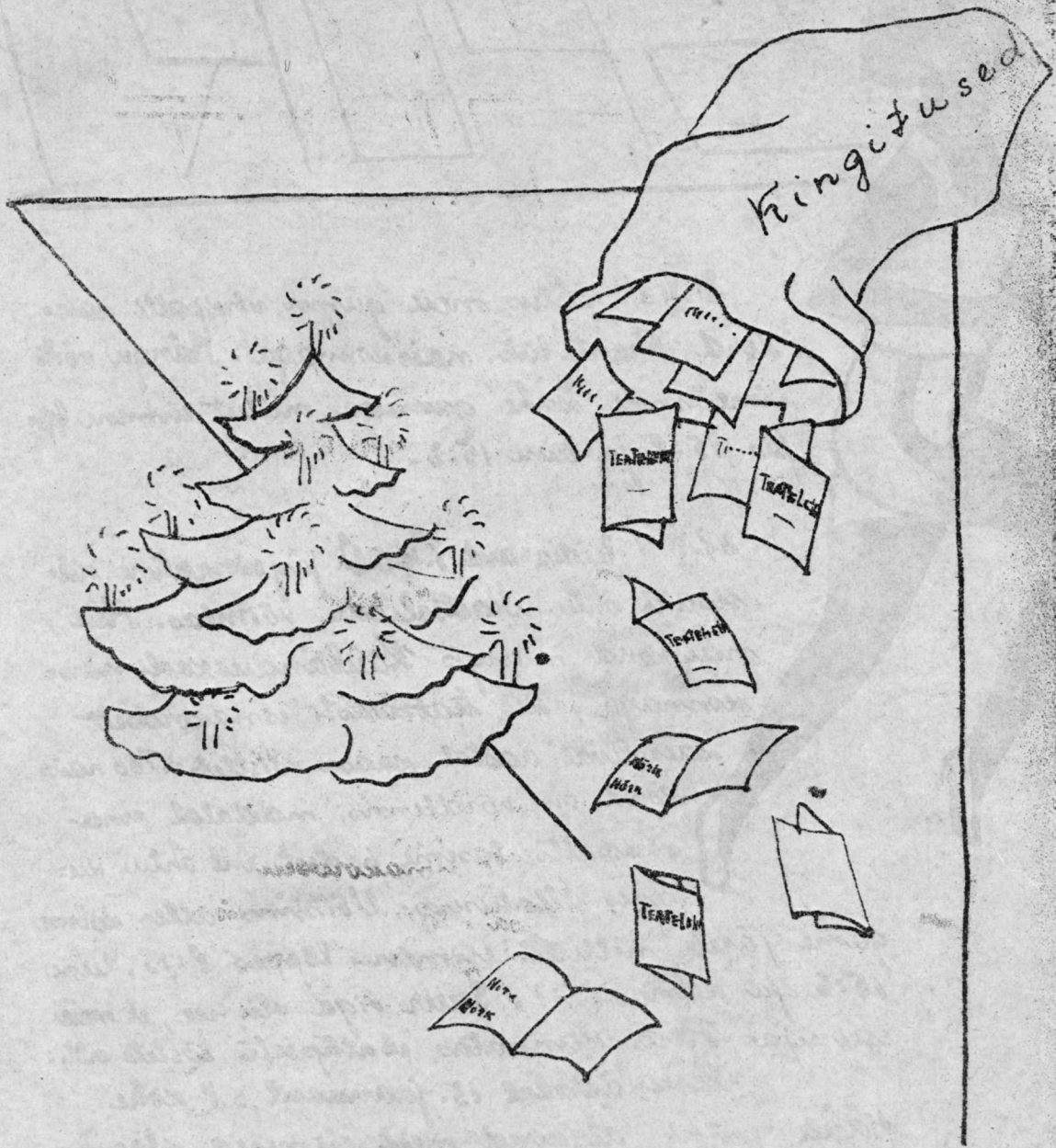
Ma kõnnin üksinda metsateel,
Sajab lume valgpehmet villat.
Valmib kangas tihe ja ääretu
Katab maapinna musta ning palja.

Tasa kohab mets ent tõsiselt,
Ja kõne on muinsusest pärit.
Ja vallatu tuulgi kuulatab,
Kaisutab tasa latru — saab

Ja siira-viira lookleb lumine tee
Krobeliste tüvede vahel.

Kõnnin nada tundmatut edasi,
Sajab lumi, tasa laulab tuul.

— Metsülane —

S P O R T

21. VII 31. tohtus meie gümn. võrkpalli naiskond Prants. lüts. naiskonnaga. Mängu võit sine meie kahe gamega, millest esimene lõppes 15:8 ja teine 15:3.

28. VII 4 leidis art J. K. S. L. järjekorras käsitõlme võimlas. Naiskond mängis kaubanduskooli naiskonnaga, kes teatavasti esmakordselt käsitõlme aastal kaasa võistles. Töö naiskond on võrdlemisi madalal oma võrkpalli taseme poolest, ent õhtu sujunus üllatuslik. Võit sine alles kolme game järel, millest esimene lõppes 8:15, teine 15:6 ja kolmas 15:1. Suur rüga oli see, et meie suuja Porto kannatas ebapärase löstide all.

Teeknädalal 13. jaanuaril, s. t. kohe pärast pühki, algavad meil esimese klassi vahelised käsitõlme võistlused. Esimesena kohtuvad: I ja II ja III ja IV

Algas on kell 7. Sõmpäev võistlused maksab 5 senti.

Kroonika

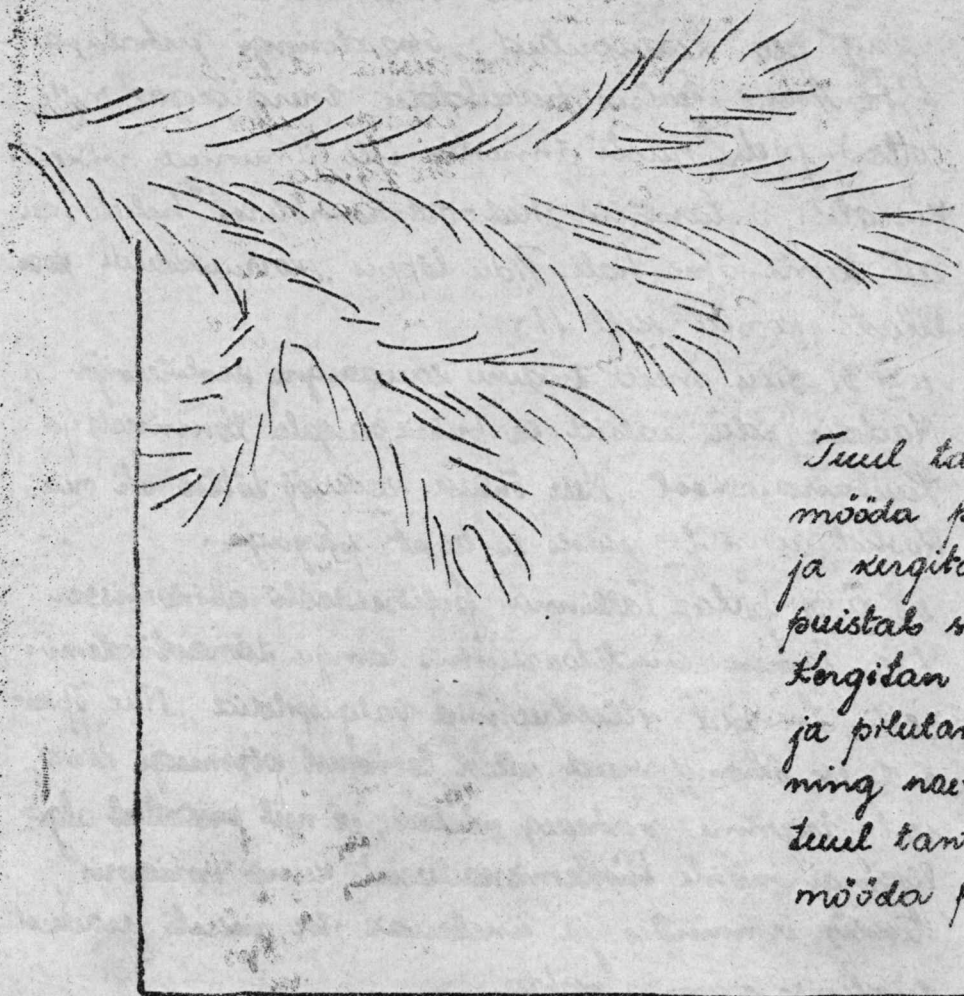
14. XII 31 korraldas meie väga austatud „Sordi-
ring“ peo looruputud „Spordiringi juhataja
Rita Arens teotus haruldase energiaga, mille
tõttu pidi hästi õnnestus. Oli ilmunud rohkesti
külalisi ja tantsiti „Red-Hot-Rambleri“ helide saar-
tel kuni õhtu hall. Pidu lõppis „korraldajate 1000
lilasti“ kombel kell 11.

1. XI 31 suri meie endine kauaaegne koolitaja
Maddi. Peda. aatsid ta puhkepaigale Tommets- ja
Kaubanduskool. Meie õhtuse koolitöö tõttu oli meie
koolist ainult naks esitajat päyaga.

28. XI 31 pidas Tallinna politsei- ja abidomissar
Ina. Tamon auditoriumis loengu tänavaliiklemi-
st. Loengut illustreerisid valguplaidid. Meie õp-
rud ei omandanud sellest loengust põrmugi sa-
rest järgmine vahetug näitas, et neil puudub alge-
lisemgi mõiste liiklemisseadusi, kuna koridoris
tekis ummik ja unelmas ole rüüsti seadust
liiklemis-suuna kohta.

22. IX 31 „puli ära“ meie lastevanemate järjekorrali-
he loterii-alegri. Plagus oli nagu harilikult rida
kõhu meesvõimendajaid. Kuid lõpu poole muutus „de-
mine“, kuna külaliste arv rohkeneis tunduvalt. Ith-
ju oli vaid sellest, et orkestrantide rõõmuid viise
alul „maha jooksis“

Kärsleva kuu alul saime meile käsitööpela-
ja pr. Tombashi näol. Kuu sisu ei lööta me enam
käsitöö loomis saasa velt.

Tuul tantsib foxi
mööda puude oksa,
ja kergitab suuhoõõnu,
puistab silmi linnuhoõõnu.
Kergitan kraud
ja pilutan silmi ma-
ning naerallen: „Näe -
tuul tantsib foxi
mööda puude oksa.

- 4 -

Lahendused palun anda õpetajale Summatõnisele!

VEIDIKE PEAMURDMIST.

0 0 0

0 0 0

0 0 0

Kriipsutada nelja sirgega
läbi nullid, vahelpeal pliiats
sit paberilt võtmata.

Õigete lahendajate vahel loositakse
välja kaks ajavõitja.

